Dosarul nr. 2-3333/26 (2-26027612-12-2-05032026)

H O T Ă R Â R E
Î N N U M E L E L E G I I

20 mai 2026 mun. *****

Judecătoria ***** sediul Centru
Instanţa de judecată:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Alexandru Mardari
Grefier Andrei Hristiniuc

cu participarea reprezentantului reclamantului Vanica Petru avocat Igor Coban, reprezentantei Ministerului Justiției al RM Irina Valiuc

a examinat în ședință de judecată publică în sediul instanței cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vanica Petru către Ministerul Justiției al RM privind constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral

C O N S T A T Ă

Argumentele și poziția părții reclamante

1. La data de 03 martie 2026 Vanica Petru a depus o cerere de chemare în judecată către Ministerul Justiției al RM privind constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral.
2. În motivarea cererii reclamantul Vanica Petru a invocat că, la data de 20 septembrie 2021, Petru Vanica a depus cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Medico-Sanitare Publice „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”, solicitând anularea ordinului privind aplicarea sancțiunii disciplinare, anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, precum și repararea prejudiciului moral.

3. Inițial, cauza a fost repartizată spre examinare judecătorului Serafim Vasilache. Ulterior, ca urmare a expirării împuternicirilor acestuia, cauza a fost redistribuită judecătorului Tatiana Vasilică.
4. Prin Hotărârea Judecătoriei ***** (sediul Centru) nr. *****din *****, acțiunea formulată de Petru Vanica a fost admisă parțial.
5. Instanța a dispus anularea Ordinului IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” nr. 179/2-p din 25 iunie 2021 privind concedierea disciplinară. Totodată, Petru Vanica a fost restabilit în funcția deținută anterior, și anume cea de șofer autoambulantă în cadrul Substației AMU Centru a IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”.
6. De asemenea, instanța a dispus încasarea de la IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”, în beneficiul lui Petru Vanica, a salariului lunar pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, începând cu data de 26 iunie 2021 și până la restabilirea în funcție, cu reținerea contribuțiilor obligatorii către Serviciul Fiscal de Stat, Compania Națională de Asigurări în Medicină și Casa Națională de Asigurări Sociale, conform legislației în vigoare.
7. Totodată, instanța a dispus încasarea de la IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”, în beneficiul lui Petru Vanica, a prejudiciului moral în cuantum de 10 000 (zece mii) de lei.
8. Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” a declarat apel împotriva Hotărârii Judecătoriei ***** (sediul Centru) nr. *****din *****.
9. Prin Decizia Curții de Apel ***** nr. ***** din *****, apelul declarat de IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” a fost respins, iar Hotărârea Judecătoriei ***** (sediul Centru) nr. *****din ***** a fost menținută.
10. Împotriva Deciziei Curții de Apel ***** nr. ***** din *****, IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” a declarat recurs.
11. Prin Încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-414/24 din *****, recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” împotriva deciziei Curții de Apel ***** din ***** a fost declarat inadmisibil.
12. Potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 87/2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, în cauzele în care se pretinde încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, cererea de chemare în judecată poate fi depusă în cadrul examinării cauzei în fond sau în decurs de 6 luni de la intrarea în vigoare

a ordonanței procurorului de încetare a urmăririi penale sau de scoatere de sub urmărire penală ori a actului judecătoresc de dispoziție.

13. Prin urmare, rezultă că persoana care pretinde încălcarea dreptului la examinarea cauzei într-un termen rezonabil poate înainta acțiunea în termen de 6 luni de la data la care actul judecătoresc de dispoziție devine irevocabil.
14. În speță, Încheierea Curții Supreme de Justiție din *****, prin care s-a declarat inadmisibil recursul și, respectiv, a devenit irevocabilă soluția pronunțată în cauza civilă nr. 2-21851/21, datează din *****.
15. În aceste condiții indică reclamantul că acțiunea formulată este depusă în termenul prevăzut de lege.
16. Mai menționează reclamantul faptul că obiectul cauzei civile respective l-a constituit anularea ordinului de concediere și restabilirea lui Petru Vanica în funcția deținută anterior. Prin urmare, cauza avea caracterul unui litigiu de muncă, care, potrivit legii, urmează a fi examinat cu prioritate și în regim de urgență.
17. În acest sens, art. 192 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede că pricinile privind încasarea pensiei de întreținere, apărarea drepturilor și intereselor minorului, repararea prejudiciului cauzat prin vătămarea integrității corporale sau printr-o altă vătămare a sănătății ori prin deces, litigiile de muncă, precum și alte categorii de cauze expres prevăzute de lege se judecă de urgență și în mod prioritar.
18. Totodată, art. 355 alin. (3)-(5) din Codul muncii stabilește termene speciale pentru examinarea litigiilor individuale de muncă. Astfel, instanța de judecată urmează să convoace părțile în termen de 10 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, să examineze cererea de soluționare a litigiului individual de muncă în termen de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia și să remită hotărârea părților în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii.
19. În speță, de la data depunerii cererii de chemare în judecată de către Petru Vanica, 20 septembrie 2021, și până la soluționarea irevocabilă a cauzei, la *****, au trecut mai mult de 4 ani, ceea ce denotă depășirea vădită a termenului rezonabil de examinare a cauzei.
20. În consecință, durata excesivă a procedurii judiciare a afectat dreptul lui Petru Vanica la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, drept garantat de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.
21. Potrivit art. 2 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 87/2011, orice persoană fizică sau juridică care consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești poate sesiza instanța de judecată cu o cerere privind constatarea unei asemenea încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin aceasta.

22. Prejudiciul cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei se repară indiferent de vinovăția instanței de judecată, a organului de urmărire penală, a organului responsabil de executarea hotărârilor judecătorești sau a instituției de stat debitoare.
23. Totodată, mărimea reparației se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, de pretențiile invocate de reclamant, de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului, de conduita instanței de judecată și a autorităților relevante, de durata încălcării și de importanța procesului pentru reclamant.
24. Potrivit art. 4 alin. (1) și (4) din aceeași lege, sarcina probațiunii lipsei încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției. Totodată, cererea de chemare în judecată urmează a fi examinată de instanța de judecată sesizată în cel mult 3 luni de la data depunerii acesteia.
25. Conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 87/2011, în urma constatării încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, instanța de judecată decide asupra acordării unei satisfacții echitabile din contul bugetului de stat pentru repararea prejudiciului moral și material, precum și a costurilor și cheltuielilor de judecată.
26. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, caracterul rezonabil al duratei unei proceduri, în sensul art. 6 § 1 din Convenție, trebuie apreciat în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, prin efectuarea unei evaluări globale. În acest sens, Curtea a statuat în cauzele Frydlender împotriva Franței, Obermeier împotriva Austriei și Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei că aprecierea duratei rezonabile presupune examinarea tuturor circumstanțelor relevante.
27. În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a consacrat următoarele criterii de apreciere a caracterului rezonabil al duratei procedurii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului, comportamentul autorităților competente și importanța litigiului pentru persoana interesată.
28. Cu referire la complexitatea unei cauze poate avea atât o componentă factuală, cât și una juridică, astfel cum rezultă, inter alia, din cauzele Katte Klitsche de la Grange împotriva Italiei și Papachelas împotriva Greciei.
29. Consideră reclamantul că, cauza civilă nu prezenta un grad sporit de complexitate, obiectul acesteia constituindu-l anularea ordinelor emise de angajator și restabilirea lui Petru Vanica în funcția deținută anterior.
30. De asemenea, cauza a implicat doar două părți, fără atragerea unor intervenienți. În cadrul examinării cauzei au fost audiați doar trei martori și nu a fost dispusă sau efectuată vreo expertiză.

31. Prin urmare, natura și complexitatea cauzei nu pot justifica durata excesivă a examinării acesteia.
32. Cât ține de comportamentul lui Petru Vanica menționează că nu a contribuit la tergiversarea examinării cauzei.
33. Eventualele amânări ale ședințelor de judecată determinate de circumstanțe imputabile părților au fost justificate de motive obiective și, de fiecare dată, au fost însoțite de acte confirmative.
34. În consecință, nu există temei pentru a considera că reclamantul a contribuit la depășirea termenului rezonabil de examinare a cauzei.
35. Indică reclamantul că, cauza a fost examinată în fond timp de aproximativ 1 an și 5 luni, deși art. 355 alin. (4) din Codul muncii stabilește că litigiile individuale de muncă urmează a fi examinate în termen de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data înregistrării cererii.
36. De asemenea, în instanța de recurs, cauza a fost examinată timp de aproximativ 1 an și 23 de zile, ceea ce reprezintă o durată considerabilă raportată la natura și complexitatea litigiului.
37. Un alt factor care a contribuit la prelungirea procedurii îl constituie schimbarea repetată a completului de judecată. Astfel, în cadrul primei examinări a cauzei în fond, au fost succesiv înlocuite trei complete de judecată.
38. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în cauza Lechner și Hess împotriva Austriei, că schimbarea repetată a judecătorilor în cadrul unui proces nu exonerează statul de obligația de a asigura respectarea termenului rezonabil, întrucât organizarea corespunzătoare a administrării justiției constituie responsabilitatea statului.
39. Prin urmare, durata procedurii nu poate fi justificată prin complexitatea cauzei sau prin conduita reclamantului, iar întârzierile constatate sunt imputabile, în principal, modului de organizare și desfășurare a procedurii judiciare.
40. În ceea ce privește importanța litigiului pentru Petru Vanica, este esențial a se menționa că acesta avea un interes major ca litigiul să fie soluționat într-un termen cât mai scurt.
41. Prin concediere, Petru Vanica a fost lipsit de locul de muncă și, implicit, de sursa sa de venit. Prin urmare, restabilirea sa în funcție prezenta o importanță deosebită atât sub aspect profesional, cât și sub aspect material.
42. Cu toate acestea, până la pronunțarea hotărârii instanței de fond și restabilirea sa în funcția deținută anterior, Petru Vanica a fost nevoit să aștepte aproximativ 1 an și 5 luni. În această perioadă, acesta a fost lipsit de posibilitatea de a obține venituri din muncă, în condițiile în care avea în întreținere doi copii minori.
43. Importanța litigiului pentru reclamant a persistat și în etapa examinării cauzei în apel și recurs. Or, potrivit art. 256 din Codul de procedură civilă, executarea imediată este prevăzută pentru restabilirea la locul de muncă și plata unui

salariu mediu lunar, în timp ce plata salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă poate fi încasată după rămânerea definitivă a hotărârii.

44. Totodată, întrucât pârâtul este o instituție publică, iar, potrivit art. 435 alin. (1) din Codul de procedură civilă, declararea recursului în condițiile prevăzute de lege suspendă executarea hotărârii judecătorești, Petru Vanica a avut posibilitatea de a încasa integral sumele aferente perioadei absenței forțate de la locul de muncă și prejudiciului moral doar după data de *****.
45. Prin urmare, durata procedurii judiciare a avut o importanță deosebită pentru reclamant, acesta având un interes legitim și real ca litigiul să fie soluționat într-un termen cât mai scurt.
46. Totodată indică reclamantul, că potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 87/2011, în urma constatării încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, instanța de judecată decide asupra acordării unei satisfacții echitabile din contul bugetului de stat pentru repararea prejudiciului moral și material, precum și a costurilor și cheltuielilor de judecată.
47. În acest context, se impune a fi reiterată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv constatările expuse în cauza Guja împotriva Moldovei, în care Curtea a reținut existența unui prejudiciu moral în urma încălcării unui drept garantat de Convenție.
48. Prin urmare, având în vedere încălcarea dreptului lui Petru Vanica la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, rezultă că acesta a suportat un prejudiciu moral.
49. Prejudiciul moral suferit de reclamant este determinat, inclusiv, de perioada îndelungată de incertitudine în care acesta s-a aflat pe parcursul examinării litigiului, precum și de starea de stres, îngrijorare și frustrare generată de durata excesivă a procedurii judiciare.
50. Gravitatea suferințelor psihice suportate de reclamant este determinată de multiplele situații stresante, de frustrările și dezamăgirile generate de durata procedurii și de imposibilitatea soluționării într-un termen rezonabil a litigiului care îi afecta în mod direct situația profesională și materială. Aceste stări s-au manifestat inclusiv prin senzații de neliniște și disconfort, precum și prin oboseală generală.
51. În plus, pe întreaga perioadă de examinare a cauzei în fond, respectiv aproximativ 1 an și 5 luni, Petru Vanica nu a avut un loc de muncă și, implicit, venituri salariale, ceea ce i-a afectat capacitatea de a-și asigura mijloacele necesare traiului și întreținerii familiei și a amplificat starea sa de stres și incertitudine.
52. Cuantumul prejudiciului moral solicitat urmează a fi apreciat și prin prisma criteriilor consacrate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, ținându-se cont de durata procedurii, de importanța litigiului pentru reclamant,

de consecințele suportate de acesta și de caracterul nejustificat al întârzierilor constatate.

53. În aceste condiții, Petru Vanica solicită acordarea unei despăgubiri pentru prejudiciul moral în cuantum de 80 000 (optzeci de mii) de lei, respectiv câte 20 000 (douăzeci de mii) de lei pentru fiecare an de examinare a cauzei.
54. Prin urmare, raportând durata procedurii la natura și complexitatea redusă a cauzei, la conduita reclamantului, la întârzierile imputabile autorităților judiciare, la importanța deosebită a litigiului pentru Petru Vanica și la consecințele suportate de acesta, se impune constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei într-un termen rezonabil și acordarea unei satisfacții echitabile pentru prejudiciul moral suferit.

Argumentele și poziția părții pârâte

55. Prin referința anexată la materialele cauzei pârâtul Ministerul Justiției a calificat drept nefondată pretenția reclamantului Petru Vanica privind încasarea prejudiciului cauzat prin pretinsa încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile și solicită respingerea integrală a acțiunii, pentru următoarele considerente.
56. Indică pârâtul că, cadrul normativ aplicabil în această materie îl constituie Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.
57. Potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 87/2011, aplicarea și interpretarea termenilor utilizați în această lege se realizează prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției Europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.
58. Prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, aprecierea caracterului rezonabil al duratei procedurii urmează a fi realizată în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, prin raportare, în principal, la următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al celorlalți participanți la proces, conduita autorităților competente și importanța litigiului pentru reclamant.
59. În acest sens, sunt relevante cauzele Iosif și alții împotriva Moldovei, nr. 37431/02, § 18, Mazepa împotriva Moldovei, nr. 1115/02, § 42, și Holomiov împotriva Moldovei, nr. 30649/05, § 137.
60. La examinarea unor astfel de cauze instanța urmează să țină cont de complexitatea cauzei. Aceasta urmează a fi apreciată prin prisma multitudinii și naturii acțiunilor procesuale necesare pentru elucidarea tuturor aspectelor relevante ale litigiului, inclusiv prin raportare la volumul probatoriului, necesitatea audierii martorilor și alte circumstanțe specifice cauzei.

Comportamentul autorităților responsabile de examinarea cauzei civile. Conduita instanței urmează a fi analizată prin prisma măsurilor întreprinse pentru soluționarea cauzei, a diligenței manifestate în administrarea probatoriului și a respectării drepturilor procesuale ale participanților.

61. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 87/2011, repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se efectuează numai în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului.
62. Astfel, analizând circumstanțele care s-au succedat pe parcursul examinării cauzei civile, prin prisma raportului motivat privind respectarea termenului rezonabil, Ministerul Justiției consideră că nu poate fi reținută încălcarea dreptului reclamantului la examinarea cauzei într-un termen rezonabil.
63. Instanțele judecătorești au întreprins măsurile necesare pentru examinarea cauzei, iar din comportamentul acestora nu rezultă existența unei lipse de diligență care să fi determinat tergiversarea nejustificată a procedurii.
64. În acest context, potrivit raportului motivat privind modul de respectare a termenului rezonabil de examinare a cauzei civile, prezentat de Judecătoria ***** prin nr. ***** din *****, durata examinării cauzei civile se încadrează în limitele rezonabile.
65. Evaluarea duratei procedurii a fost efectuată în conformitate cu criteriile stabilite de Legea nr. 87/2011 și cu exigențele desprinse din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit cărora caracterul rezonabil al duratei procedurii trebuie apreciat prin raportare la complexitatea cauzei, conduita autorităților și comportamentul participanților la proces.
66. Raportat la aceste criterii, Ministerul Justiției susține că durata examinării cauzei a fost justificată de circumstanțele concrete ale speței, de necesitatea administrării probatoriului și de participarea mai multor persoane la proces, inclusiv prin audierea martorilor.
67. Totodată, din materialele dosarului rezultă că instanța de judecată a întreprins măsurile necesare pentru examinarea cauzei, iar intervalele dintre ședințele de judecată au fost determinate de circumstanțele obiective ale cauzei și de necesitatea asigurării exercitării drepturilor procesuale ale tuturor participanților.
68. De asemenea, durata aflării cauzei pe rol a fost influențată și de comportamentul participanților la proces, inclusiv prin solicitarea amânării unor ședințe de judecată. În acest sens, se menționează ședințele din *****, ***** și *****, desfășurate în prima instanță, precum și ședințele din 9 noiembrie 2023 și 16 noiembrie 2023, desfășurate în instanța de apel.

69. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, asemenea circumstanțe urmează a fi luate în considerare la aprecierea caracterului rezonabil al duratei procedurii.
70. Distinct de cele menționate, conduita instanței de judecată s-a circumscris exigențelor principiului examinării cauzei într-un termen rezonabil și a fost determinată atât de necesitatea administrării complete a probatoriului, cât și de volumul de activitate al instanței.
71. În aceste condiții, Ministerul Justiției consideră că nu poate fi reținută o atingere adusă dreptului lui Petru Vanica la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, astfel cum acest drept este garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de Legea nr. 87/2011.
72. Durata procedurii nu poate fi apreciată în mod abstract, ci trebuie analizată prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei. Or, din materialele dosarului rezultă că autoritățile competente au întreprins demersurile necesare pentru examinarea cauzei, iar eventualele intervale de timp dintre actele procedurale sunt explicabile prin particularitățile speței și prin necesitatea asigurării unei administrări complete și contradictorii a probatoriului.
73. În aceste condiții, nu poate fi reținută existența unor amânări nejustificate sau intenționate imputabile autorităților statului. Durata procedurii a fost determinată de particularitățile cauzei și de necesitatea respectării garanțiilor procesuale ale tuturor participanților.
74. Instanța a dat dovadă de diligență, stabilind termene de judecată și soluționând cererile formulate într-un interval adecvat, fără existența unor perioade de inactivitate nejustificată. Eventualele întârzieri au fost determinate de circumstanțe obiective, independente de voința instanței.
75. Simpla invocare a unor eventuale suferințe psihice, inclusiv a unor stări de anxietate, stres sau neliniște, nu este, în sine, suficientă pentru a demonstra existența unei ingerințe reale în drepturile reclamantului și nu poate fundamenta concluzia privind încălcarea dreptului la examinarea cauzei într-un termen rezonabil.
76. Autoritățile statului au obligația de a desfășura procedurile cu respectarea garanțiilor legale și convenționale, iar din materialele cauzei nu rezultă o conduită a instanțelor care să fi depășit limitele acestor obligații.
77. Potrivit informațiilor comunicate de Judecătoria ***** prin raportul transmis, instanța a gestionat examinarea cauzei cu diligența cuvenită și în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă, asigurând respectarea drepturilor procedurale ale tuturor participanților la proces.
78. Astfel, fiecărei părți i-a fost garantată posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare, de a formula cereri și obiecții, de a prezenta probe și de a participa efectiv la toate etapele procedurale. În consecință, examinarea cauzei s-a

desfășurat cu respectarea principiului legalității, contradictorialității și egalității armelor.

79. Subsecvent, Ministerul Justiției reține că, în cazul în care reclamantul considera că există riscul depășirii termenului rezonabil de examinare a cauzei, acesta dispunea de pârghiile legale necesare pentru a solicita urgentarea examinării pricinii, în conformitate cu prevederile art. 192 din Codul de procedură civilă.
80. În aceste condiții, neexercitarea de către reclamant a posibilității de a solicita urgentarea examinării cauzei constituie un element care trebuie avut în vedere la evaluarea comportamentului acestuia pe parcursul procedurii.
81. Ministerul Justiției invocă, de asemenea, practica judiciară națională, inclusiv cauzele Lat și Vasile și Mîțu Vitalie împotriva Ministerului Justiției, în care instanța de apel a respins pretențiile reclamanților privind repararea prejudiciului cauzat prin pretinsa încălcare a termenului rezonabil.
82. În cauzele respective, instanța a reținut necesitatea menținerii unui just echilibru între exigența celerității procedurilor judiciare și principiul general al bunei administrări a justiției, apreciind că buna administrare a justiției poate justifica, în anumite circumstanțe, derogarea de la soluționarea cauzei într-un termen restrâns.
83. De asemenea, este relevantă Decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-1358/16 din 13 iulie 2016, pronunțată în cauza Î.I. „Prițcan Gherasim" împotriva Ministerului Justiției, în care instanța a reținut că amânările ședințelor de judecată au survenit ca urmare a exercitării drepturilor procesuale ale părților.
84. În acest context, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că durata examinării cauzei nu poate fi pusă exclusiv în sarcina instanței atunci când amânările au fost determinate de exercitarea drepturilor procedurale ale părților și de necesitatea asigurării unui proces echitabil.
85. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului oferă numeroase exemple în care conduita părților a contribuit la prelungirea duratei procedurii. Printre asemenea situații se numără sesizarea unei instanțe necompetente, formularea cererilor de amânare sau de prelungire a termenelor, schimbarea repetată a apărătorilor, lipsa de la audieri sau dispariția unei persoane acuzate, neîndeplinirea obligațiilor procedurale și exercitarea numeroaselor căi de atac.
86. În acest sens, pot fi menționate cauzele Beaumartin împotriva Franței, § 33; Buchholz împotriva Germaniei, §§ 56-57; Lechner și Hess împotriva Austriei, § 47; Yagci și Sargin împotriva Turciei, § 66; Acquaviva împotriva Franței, § 61; Girolami împotriva Italiei, § 15; Sari împotriva Turciei și Danemarcei, § 87; Idrocalce S.R.L. împotriva Italiei, § 18; Allenet de Ribemont împotriva Franței, §§ 52-53; Ringeisen împotriva Austriei, § 110 și Baraona împotriva Portugaliei, § 53.

87. Totodată, Ministerul Justiției recunoaște că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu atribuie, de regulă, întreaga responsabilitate pentru depășirea termenului rezonabil reclamantului, chiar și atunci când există o legătură de cauzalitate între durata procedurii și conduita acestuia.
88. Cu toate acestea, în situațiile în care părțile au contribuit în mod semnificativ la prelungirea procedurii, această circumstanță poate constitui un element determinant în aprecierea caracterului rezonabil al duratei acesteia.
89. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că aprecierea caracterului rezonabil al duratei procedurilor trebuie realizată prin raportare la circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, având în vedere, inter alia, complexitatea cauzei, conduita autorităților și conduita părților implicate în procedură.
90. Prin urmare, comportamentul reclamantului poate constitui un factor relevant în aprecierea duratei procedurii, iar perioadele de întârziere imputabile acestuia nu pot fi puse în sarcina autorităților statului.
91. Depunerea repetată a unor cereri sau demersuri procesuale, formularea contestațiilor ori exercitarea căilor de atac împotriva actelor procesuale, precum și solicitarea amânării ședințelor de judecată reprezintă circumstanțe care pot influența durata totală a procedurii și trebuie avute în vedere la aprecierea caracterului rezonabil al acesteia.
92. Curtea a reiterat că, deși părțile au dreptul de a utiliza mijloacele procedurale prevăzute de legislația națională, exercitarea acestor drepturi poate conduce în mod inevitabil la prelungirea procedurii, fără ca durata astfel generată să poată fi imputată autorităților statului.
93. În acest sens, în cauza Frydlender împotriva Franței [MC], Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat necesitatea analizării duratei procedurii prin prisma tuturor circumstanțelor relevante, inclusiv a conduitei părților și a eventualelor demersuri procesuale care au contribuit la prelungirea acesteia.
94. Totodată, în cauza Humen împotriva Poloniei [MC], Curtea a statuat că statul nu poate fi considerat responsabil pentru întârzierile rezultate din cererile și acțiunile procedurale ale părților la proces.
95. Din jurisprudența Curții rezultă că părților li se solicită manifestarea unei diligențe normale în cadrul procedurii naționale, orientată spre finalizarea acesteia. În acest sens, sunt relevante cauzele Pretto și alții împotriva Italiei, § 33, și Hervouet împotriva Franței.
96. Atunci când constată că părțile nu au manifestat o asemenea diligență, Curtea poate considera această circumstanță drept un element favorabil statului pârât, astfel cum rezultă, inter alia, din cauza Poiss împotriva Austriei, § 57.
97. În materia Convenției Europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, principiul reparării prejudiciului presupune, după caz,

acordarea unei satisfacții echitabile pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirii trebuie stabilit astfel încât aceasta să aibă un efect compensatoriu, fără a constitui nici o sarcină excesivă pentru autorul prejudiciului și nici o sursă de îmbogățire nejustificată pentru persoana vătămată.

98. Aprecierea existenței și a întinderii prejudiciului moral trebuie realizată individual, pentru fiecare caz în parte, ținându-se cont de circumstanțele concrete ale cauzei și de argumentele prezentate de ambele părți.
99. Simpla existență a unor trăiri subiective de disconfort emoțional, inerente desfășurării unui litigiu, nu poate constitui, prin ea însăși, temei pentru angajarea răspunderii statului, în lipsa constatării unei încălcări concrete a drepturilor garantate de Convenție și de legislația națională.
100. În aceste condiții, nu se poate concluziona că stările invocate de reclamant depășesc nivelul inevitabil de tensiune asociat oricărei proceduri judiciare sau că acestea sunt rezultatul unei conduite necorespunzătoare a instanțelor de judecată.
101. Totodată, Ministerul Justiției consideră că suma de 80 000 de lei solicitată de Petru Vanica cu titlu de reparare a prejudiciului moral este excesivă și disproporționată.
102. Or, prin prisma principiilor consacrate de Convenție și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, despăgubirea trebuie să urmărească un scop compensatoriu și nu trebuie să conducă la obținerea unor venituri nejustificate.
103. În aceeași ordine de idei, Ministerul Justiției subliniază că prevederile Legii nr. 87/2011 nu instituie un drept automat la acordarea unei despăgubiri pentru prejudiciul moral, în lipsa unei constatări concrete privind prejudiciul suportat ca urmare a încălcării dreptului garantat de lege.
104. În speță, suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral este exagerată și disproporționată în raport cu suferințele invocate, cu atât mai mult cu cât reclamantului i-a fost deja acordată o despăgubire pentru prejudiciul moral în cadrul cauzei civile inițiale.
105. De asemenea, instanța urmează să evite orice apreciere subiectivă a cuantumului despăgubirii și să stabilească, în cazul în care va constata existența unei încălcări, o satisfacție echitabilă, proporțională cu circumstanțele concrete ale cauzei.
106. Referitor la prejudiciul moral, Ministerul Justiției menționează și prevederile art. 5 din Legea nr. 87/2011, potrivit cărora, în urma constatării încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, instanța poate aprecia că simpla constatare a încălcării dreptului reprezintă, prin ea însăși, o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral.

107. Totodată, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 87/2011, sarcina probațiunii lipsei încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției.
108. În acest context, Ministerul Justiției susține că nu poate proba în mod suplimentar lipsa unui prejudiciu moral atunci când reclamantul nu a demonstrat în mod concret existența și întinderea acestuia. Nu poate fi stabilită, în mod abstract, lipsa unui prejudiciu a cărui existență nu a fost demonstrată în mod concret.
109. În consecință, suma de 80 000 de lei solicitată cu titlu de prejudiciu moral nu este argumentată și nu este fundamentată prin constatări pertinente referitoare la circumstanțele individuale ale cauzei și la gravitatea efectivă a prejudiciului pretins.
110. Cu referire la pretențiile formulate, Ministerul Justiției subliniază că reclamantul nu a probat și nici nu a argumentat în mod suficient prin ce anume s-ar fi manifestat prejudiciul moral și care sunt circumstanțele concrete ce ar justifica compensarea acestuia din contul Ministerului Justiției.
111. Prin urmare, din conținutul acțiunii nu rezultă o argumentare juridică și factuală suficientă privind necesitatea compensării prejudiciului pretins din contul entității indicate în calitate de pârât.
112. În subsidiar, Ministerul Justiției precizează că acordarea unei satisfacții pecuniare nu constituie, în toate situațiile, o regulă generală. În materia drepturilor omului, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului recunoaște că, în anumite circumstanțe, recunoașterea oficială și publică a încălcării unui drept poate constitui, prin ea însăși, o satisfacție echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral eventual suferit de reclamant.
113. Având în vedere cele expuse, ținând cont de circumstanțele concrete ale cauzei, de conduita participanților la proces, de măsurile întreprinse de instanțele de judecată, de criteriile consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și de caracterul nefundamentat și disproporționat al cuantumului prejudiciului moral pârâtul Ministerul Justiției solicită respingerea integrală a acțiunii formulate de Petru Vanica, ca fiind neîntemeiată.
114. *În ședința de judecată* reprezentantului reclamantului Vanica Petru avocat Igor Coban a solicitat admiterea acțiunii potrivit cerințelor formulate.
115. *În ședința de judecată* reprezentantei Ministerului Justiției al RM Irina Valiuc a solicitat respingerea acțiunii reieșind din circumstanțele expuse în referință.

Aprecierea instanței de judecată

116. *Apreciind circumstanțele de fapt în baza materialelor dosarului și raportându-le la prevederile legale ce guvernează speța instanța de judecată*

va respinge cererea de chemare în judecată depusă de Vanica Petru către Ministerului Justiției privind constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral, din următoarele motive.

117. Conform art. 117 alin. (1) Cod de procedură civilă, „Probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.”.
118. Art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilește „Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.”.
119. Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, „Instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului”, iar art. 122 Cod de procedură civilă prevede „Circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.”.
120. Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă „Hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.”
121. În conformitate art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă „La deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.”.
122. Norma cuprinsă în art. 130 alin. (3) Cod de procedură civilă prevede „Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficientă pentru soluționarea pricinii”.
123. În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) al Legii 87 din 21 aprilie 2011, orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești poate adresa în instanţa de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări şi repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condiţiile stabilite de prezenta lege şi de legislaţia procesuală civilă.

124. Conform art. 3 alin. (2) din Legea 87 din 21 aprilie 2011, în cauzele în care se pretinde încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătoreşti şi repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare (denumită în continuare cerere de chemare în judecată) se depune conform regulilor de competenţă jurisdicţională stabilite la capitolul IV din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova şi se examinează de un alt complet de judecată decât cel care a examinat (examinează) cauza în care se pretinde încălcarea.
125. Iar potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea 87 din 21 aprilie 2011, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătoreşti şi a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiţiei, iar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare şi suportarea costurilor şi cheltuielilor de judecată îi revine reclamantului. Instanţa de judecată care examinează în fond cauza [...], prezintă Ministerului Justiţiei un raport motivat privind modul de respectare a termenului rezonabil şi, după caz, dosarul sau o copie de pe dosar. Raportul privind modul de respectare a termenului rezonabil se prezintă în scris şi va conţine: numele şi prenumele judecătorului, ale reprezentantului autorităţii implicate în proces, ale executorului judecătoresc sau ale reprezentantului autorităţii responsabile de executarea hotărârii judecătoreşti; date despre acţiunile procesuale întreprinse, termenele de realizare şi motivarea acestora; date despre acţiunile procesuale întreprinse în vederea accelerării procedurii de judecare, după caz; alte date relevante privind respectarea termenului rezonabil [...].
126. Se reține că, prin cererea de chemare în judecată formulată de Vanica Petru către Ministerul Justiţiei al Republicii Moldova, cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și încasarea prejudiciului cauzat, a fost solicitat încasarea prejudiciului moral în valoare de 80 000 lei, precum și a cheltuielilor de judecată.
127. În aprecierea temeiniciei acțiunii, instanța urmează să stabilească dacă durata procedurii judiciare, privită în ansamblul său și prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei, a depășit ceea ce poate fi considerat un termen rezonabil, precum și dacă eventualul interval excesiv poate fi imputat autorităților statului.
128. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 87/2011, repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil se realizează numai în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze care nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului. Totodată,

conform alin. (3) al aceluiași articol, repararea prejudiciului se efectuează indiferent de vinovăția instanței de judecată.

129. Prin urmare, pentru angajarea răspunderii statului nu este necesară demonstrarea vinovăției individuale a unui judecător, însă este indispensabilă identificarea unei întârzieri imputabile autorităților statului, care, prin raportare la durata și circumstanțele concrete ale procedurii, să conducă la concluzia că dreptul la examinarea cauzei într-un termen rezonabil a fost încălcat.
130. Legea nr. 87/2011 constituie un remediu intern pentru protecția dreptului la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, iar interpretarea și aplicarea acesteia urmează a fi realizate prin prisma Convenției europene și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.
131. Astfel, potrivit raportului motivat întocmit de Judecătoria ***** privind modul de respectare a termenului rezonabil de examinare a cauzei nr.***** s-a datorat următoarelor circumstanțe. (f.d.101-112)
132. În prezenta cauză, instanța reține că procedura judiciară a început la data de 20 septembrie 2021, când Petru Vanica a depus cererea de chemare în judecată, și s-a finalizat prin Încheierea Curții Supreme de Justiție din *****, prin care recursul declarat de pârât a fost declarat inadmisibil.
133. Prin urmare, durata globală a procedurii a fost de aproximativ patru ani.
134. Cu toate acestea, durata globală a procedurii nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a constata încălcarea dreptului garantat de art. 6 § 1 din Convenție. Este necesar să se determine dacă această durată este imputabilă statului și dacă, în raport cu particularitățile cauzei, autoritățile judiciare au manifestat diligența necesară.
135. Instanța de judecată a stabilit din materialele cauzei rezultă că obiectul litigiului inițial l-a constituit anularea ordinului de concediere, restabilirea reclamantului în funcția deținută anterior, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă și repararea prejudiciului moral.
136. Este adevărat că litigiul a avut ca obiect raporturi juridice de muncă și că, potrivit art. 192 alin. (2) din Codul de procedură civilă, litigiile de muncă urmează a fi examinate cu prioritate și în mod urgent.
137. De asemenea, art. 355 alin. (3)-(5) din Codul muncii stabilește termene procedurale speciale pentru examinarea litigiilor individuale de muncă, inclusiv obligația instanței de a convoca părțile în termen de 10 zile lucrătoare și de a examina cererea în termen de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia.
138. Totuși, aceste termene prevăzute de legislația națională nu pot fi confundate, în mod automat, cu standardul autonom al „termenului rezonabil” prevăzut de art. 6 § 1 din Convenție. Depășirea unui termen procedural intern poate

constitui un indiciu relevant pentru aprecierea diligenței instanței, însă nu conduce, prin ea însăși și în mod automat, la constatarea încălcării Convenției.

139. În speță, cauza nu a fost una pur formală. Instanța a fost chemată să examineze legalitatea concedierii disciplinare, circumstanțele care au determinat emiterea actelor contestate, probele prezentate de părți și declarațiile martorilor.
140. Din materialele cauzei rezultă că au fost audiați martori și că instanța a administrat probe, fiind necesară asigurarea posibilității părților de a-și exercita efectiv drepturile procesuale.
141. Prin urmare, deși cauza nu poate fi calificată drept una de o complexitate juridică sau factuală excepțională, nici nu poate fi considerată o cauză care putea fi soluționată printr-un număr minimal de acte procesuale și într-un interval pur formal, fără administrarea și verificarea probelor.
142. Totodată, instanța reține că, examinând raportul motivat al Judecătoriei ***** nr. ***** din *****, nu au fost identificate perioade de inactivitate absolută și nejustificată a instanței care, prin durata și natura lor, să permită concluzia că autoritățile judiciare au manifestat o lipsă de diligență incompatibilă cu exigențele art. 6 § 1 din Convenție.
143. În același timp, instanța ia în considerare faptul că durata procedurii a fost influențată de succesiunea etapelor procesuale, de administrarea probatoriului, de audierea martorilor și de exercitarea drepturilor procesuale de către participanții la proces.
144. Este relevant și faptul că, în cadrul procedurii, părțile au formulat cereri de amânare a unor ședințe, inclusiv în ședințele din *****, ***** și ***** în prima instanță, precum și în ședințele din ***** în instanța de apel.
145. Aceste împrejurări nu pot fi ignorate la stabilirea duratei imputabile statului.
146. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că reclamantului îi revine obligația de a manifesta diligență în exercitarea drepturilor sale procedurale, iar perioadele de întârziere generate de conduita acestuia sau de exercitarea drepturilor procesuale ale părților nu pot fi atribuite, fără o analiză suplimentară, autorităților statului.
147. Prin urmare, instanța apreciază că nu întreaga durată calendaristică a procedurii poate fi imputată instanțelor judecătorești.
148. În cadrul examinării cauzei Reclamantul Vanica Petru a invocat și faptul că examinarea cauzei a fost afectată de schimbarea completelor de judecată.
149. Instanța reține că schimbarea judecătorului sau a completului de judecată poate constitui, în anumite circumstanțe, un factor relevant la aprecierea termenului rezonabil. Totuși, simpla schimbare a judecătorului nu demonstrează, prin ea însăși, încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

150. În speță, prima redistribuire a cauzei a fost determinată de expirarea împuternicirilor judecătorului inițial, respectiv de o circumstanță obiectivă care nu poate fi calificată drept o conduită arbitrară sau neglijentă a instanței.
151. Statului îi revine obligația de a asigura buna organizare a sistemului judiciar, însă aprecierea eventualei încălcări trebuie făcută prin raportare la efectul concret pe care schimbarea judecătorului l-a produs asupra duratei procedurii.
152. Or, în lipsa unor date care să demonstreze că schimbarea judecătorului a generat perioade semnificative și nejustificate de inactivitate, această împrejurare nu este suficientă pentru constatarea încălcării dreptului reclamantului.
153. Totodată, instanța de judecată va aprecia critic și nu va reține argumentul Ministerului Justiției potrivit căruia neformularea unei cereri de urgentare a cauzei ar echivala cu o „aprobare tacită” a duratei procedurii.
154. Un asemenea raționament ar fi incompatibil cu natura dreptului garantat de art. 6 § 1 din Convenție și cu mecanismul instituit de Legea nr. 87/2011.
155. Totuși, faptul că reclamantul dispunea de posibilitatea legală de a solicita urgentarea examinării cauzei constituie un element care poate fi avut în vedere la aprecierea conduitei sale procesuale.
156. În speță, reclamantul nu a demonstrat că a formulat în mod repetat demersuri pentru urgentarea examinării cauzei și că asemenea demersuri ar fi fost ignorate de instanță.
157. De asemenea, nu rezultă că reclamantul ar fi sesizat instanța cu privire la existența unui caracter deosebit de urgent al litigiului sau că ar fi invocat circumstanțe care impuneau soluționarea cauzei într-un termen mai scurt decât cel în care aceasta a fost examinată.
158. Prin urmare, conduita reclamantului nu poate fi calificată drept factor determinant al întârzierii, dar nici nu poate fi ignorată în cadrul evaluării globale a duratei procedurii.
159. Cât ține de importanța cauzei pentru reclamant, instanța recunoaște că litigiul privind încetarea raporturilor de muncă prezenta o importanță semnificativă pentru Petru Vanica.
160. Într-adevăr, concedierea afecta situația profesională și materială a reclamantului, iar soluționarea cu celeritate a unui litigiu de muncă prezintă, prin natura sa, o importanță sporită pentru persoana interesată.
161. Cu toate acestea, importanța litigiului pentru reclamant nu conduce automat la concluzia încălcării termenului rezonabil.
162. Acest criteriu trebuie apreciat împreună cu celelalte circumstanțe ale cauzei, iar instanța trebuie să stabilească dacă, în pofida importanței litigiului, conduita autorităților a fost atât de lipsită de diligență încât să determine încălcarea dreptului garantat de Convenție.

163. În prezenta cauză, instanța nu constată o perioadă de pasivitate nejustificată a autorităților care să poată fi pusă în mod direct în legătură cu consecințele invocate de reclamant.
164. La analiza circumstanțelor cauzei instanța ia în considerare și durata examinării cauzei în apel și recurs.
165. Or, exercitarea căilor de atac constituie un drept procedural fundamental și nu poate fi, prin ea însăși, calificată drept o cauză de tergiversare imputabilă statului.
166. În același timp, durata procedurii în fiecare instanță trebuie apreciată separat și în contextul general al cauzei.
167. În prezenta speță, nu s-a stabilit existența unor perioade de inactivitate nejustificată în cadrul examinării apelului sau recursului care să demonstreze o lipsă de diligență a instanțelor.
168. În ceea ce privește procedura în recurs, instanța reține că aceasta s-a finalizat prin Încheierea Curții Supreme de Justiție din *****, prin care recursul a fost declarat inadmisibil. Prin urmare, simpla durată calendaristică a procedurii în recurs nu este suficientă pentru constatarea încălcării dreptului garantat de art. 6 § 1 din Convenție, în lipsa identificării unor perioade concrete de inactivitate nejustificată.
169. De asemenea, în cadrul examinării cauzei instanța de judecată a constatat că reclamantul Petru Vanica a solicitat acordarea sumei de 80 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, invocând stări de stres, neliniște, frustrare, disconfort și incertitudine generate de durata procedurii.
170. Instanța reține că, potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 87/2011, acordarea unei satisfacții echitabile reprezintă o consecință a constatării încălcării dreptului la judecarea cauzei într-un termen rezonabil. Totodată, alin. (2) al aceluiași articol permite instanței, în cazul constatării încălcării, să considere că simpla constatare a acesteia reprezintă, prin sine, o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral.
171. Prin urmare, existența prejudiciului moral și cuantumul unei eventuale satisfacții trebuie analizate în strânsă legătură cu existența însăși a încălcării dreptului la examinarea cauzei într-un termen rezonabil.
172. În condițiile în care instanța nu constată încălcarea dreptului reclamantului, nu există temei juridic pentru acordarea satisfacției echitabile solicitate.
173. Mai mult, suma de 80 000 de lei solicitată nu este individualizată prin raportare la anumite consecințe concrete, distincte și demonstrabile ale pretinsei încălcări.
174. Instanța nu contestă faptul că examinarea unui litigiu privind locul de muncă poate genera o anumită stare de tensiune, incertitudine sau disconfort. Totuși, asemenea stări nu pot fi prezumate ca fiind, în mod automat, rezultatul unei

încălcări a Convenției, în lipsa constatării unei durate nerezonabile imputabile autorităților statului.

175. Un aspect suplimentar care trebuie avut în vedere îl constituie faptul că, prin Hotărârea Judecătoriei ***** (sediul Centru) nr. *****din *****, menținută prin Decizia Curții de Apel ***** nr. ***** din *****, reclamantului i-a fost deja acordată suma de 10 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral în litigiul inițial de muncă.
176. Instanța subliniază că acest prejudiciu moral a fost acordat pentru consecințele produse prin concedierea disciplinară contestată în cadrul cauzei inițiale și nu poate fi confundat, în mod automat, cu prejudiciul moral pretins în temeiul Legii nr. 87/2011.
177. Totuși, existența despăgubirii deja acordate constituie o circumstanță relevantă în evaluarea caracterului și întinderii suferințelor invocate de reclamant, întrucât acesta nu poate obține o dublă compensare pentru aceleași consecințe prejudiciabile.
178. Astfel, în urma examinării cumulative a tuturor criteriilor relevante, instanța ajunge la concluzia că, deși durata totală a procedurii nu poate fi considerată neglijabilă, aceasta nu poate fi calificată, în circumstanțele concrete ale cauzei, drept nerezonabilă în sensul art. 6 § 1 din Convenție.
179. Totodată instanța a avut în vedere: natura litigiului și importanța acestuia pentru reclamant; caracterul de litigiu individual de muncă; necesitatea administrării probatoriului și audierii martorilor; exercitarea drepturilor procesuale de către participanții la proces; cererile de amânare formulate în cadrul examinării cauzei; lipsa unor perioade de inactivitate absolută și nejustificată a instanțelor; circumstanțele obiective care au determinat schimbarea judecătorului; examinarea cauzei în mai multe grade de jurisdicție; necesitatea respectării dreptului la apărare și a principiului contradictorialității; inexistența unor probe suficiente privind o conduită vădit neglijentă a autorităților judiciare.
180. În acest context, instanța apreciază că durata procedurii rezultă din cumulul mai multor factori procesuali și obiectivi și nu poate fi atribuită exclusiv autorităților statului.
181. Or, pentru angajarea răspunderii statului în temeiul Legii nr. 87/2011 nu este suficientă simpla constatare a unei durate calendaristice îndelungate. Este necesară stabilirea unei încălcări efective a dreptului la judecarea într-un termen rezonabil, apreciată prin prisma tuturor criteriilor relevante. În prezenta cauză, această încălcare nu a fost stabilită.
182. Având în vedere că nu s-a constatat încălcarea dreptului lui Petru Vanica la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, pretenția privind repararea prejudiciului moral în cuantum de 80 000 de lei este lipsită de temei juridic.

183. Reieșind din cele expuse instanța de judecată va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Vanica Petru către Ministerul Justiției al RM privind constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral.
184. În conformitate cu prevederile art. art. 238-241 Cod de Procedură Civilă

H O T Ă R Ă Ş T E:

Acţiunea civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vanica Petru către Ministerul Justiției al RM privind constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei ***** sediul Centru.

Președintele ședinței
Judecătorul **Alexandru Mardari**